

Sygn. akt II KK 588/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **A. P.**

skazanego za czyn z art.56 ust.3 w zw. z art. 56 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 lutego 2023 r., wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 284/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 3 września 2018 r., sygn. akt V K 193/14,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 3 września 2018 r., sygn. akt V K 193/14, A. P. został uniewinniony od czynu z art. 258 § 1 k.k. (pkt 2) oraz uznany za winnego czynu z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 350 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 85 złotych (pkt 1).

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją obrońcy (na korzyść, w zakresie, w jakim wyrokiem tym przypisano oskarżonemu czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) oraz apelacją prokuratora wniesioną na niekorzyść oskarżonego (prokurator zaskarżył wyrok w całości).

Po rozpoznaniu obu apelacji, Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 457/18, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego.

Na skutek kasacji wniesionej przez obrońcę A. P. powyższy wyrok Sądu odwoławczego, na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., został uchylony wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt II K 208/20, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie w postępowaniu odwoławczym.

Po przeprowadzeniu ponownego postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 284/21, pozostawił bez rozpoznania w części apelację prokuratora, a w pozostałej zaskarżonej części utrzymał wyrok Sądu I instancji w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Podniósł on zarzuty o randze tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. związane z obsadą Sądu odwoławczego, a także szereg zarzutów rażącego naruszenia prawa. W kasacji zawarto także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. Uzasadniając wniosek o wstrzymanie obrońca powołał się na zasadność zarzutów kasacyjnych, duże prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, a także potencjalną odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa w przyszłości oraz negatywne konsekwencje braku wstrzymania wykonania wyroku dla skazanego i jego rodziny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

W treści przepisu art. 532 § 1 k.p.k. nie wskazano przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku. Jednak w orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Za podjęciem takiej decyzji muszą przemawiać: bardzo

wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). Zasadnie podkreśla się więc, że można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Regułą jest bowiem wykonalność prawomocnego wyroku (art. 9 § 2 k.k.w.), zaś wstrzymanie jego wykonania – wyjątkiem.

Odnosząc się do stopnia prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji i ewentualnego uniewinnienia skazanego lub umorzenia wobec niego postępowania trzeba wskazać, że dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku to prawdopodobieństwo musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21). W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy.

Podstawy do uwzględnienia wniosku nie stanowi też okoliczność związana z zarzutem o randze tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., dotyczącym nienależytej obsady Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Należy przypomnieć, że w świetle uchwały składu połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20, sam fakt powołania sędziego sądu powszechnego do pełnienia urzędu sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), nie powoduje, że sędzia ten jest nieuprawniony do orzekania, a orzeczenie wydane z jego udziałem jest automatycznie dotknięte uchybieniem o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Także w świetle uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22,

„brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”. Tym samym wskazanie na wystąpienie przyczyny z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie dowodzi jeszcze samo przez się, że realnie ona w tej sprawie wystąpiła. Ta kwestia wymaga pogłębionych rozważań prawnych, co może nastąpić dopiero przy merytorycznym rozpoznaniu wniesionej kasacji. Wobec tego na etapie wstępnej oceny, ograniczonej wyłącznie do badania podstaw uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, nie można uznać, że pierwszy z zarzutów kasacji spełnia przesłankę „oczywistej zasadności” i powinien powodować wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 lipca 2022 r., III KK 117/22; z dnia 25 lutego 2022 r., V KK 54/22).

Ponadto, okoliczności przedstawione w uzasadnieniu wniosku, tj. potencjalna odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa w przyszłości oraz negatywne konsekwencje braku wstrzymania wykonania wyroku dla skazanego i jego rodziny nie mogą przesądzać o zasadności wniosku. Kwestie związane z sytuacją życiową, rodzinną czy zdrowotną mogą być podnoszone w ramach instytucji prawa karnego wykonawczego (wniosku o odroczenie wykonania kary – art. 150 § 1 k.k.w., czy uzyskania przerwy w jej wykonaniu – art. 153 § 1 k.k.w.), ale nie mogą powodować wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2021 r., V KK 59/21).

W tych okolicznościach, mając na względzie ogólne reguły rządzące wstrzymaniem wykonania wyroku przywołane na wstępie uzasadnienia niniejszego postanowienia, po zapoznaniu się z kasacją obrońcy skazanego A. P., jak również aktami sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie

przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońcy skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.